

P U N T A

list Mimica i Mimičana

Veljača 1971.

Broj 2-god. V

O B A V I J E S T
SVIM MIMIČANIMA ŠIROM SVIJETA I MIMICA

VELIKI "P U N T I N " B A L

održat će se ove godine na Glavici u subotu 14. kolovoza!

DRAGI MIMIČANI I PRIJATELJI MIMICA! ORGANIZIRAJTE SVOJ GODIŠNJI ODMOR TAKO DA 14. KOLOVOZA SVI BUDETE U MIMICAMA.
POZDRAVLJA VAS

PRIREĐIVAČKI ODBOR "PUNTINOG" BALA

R U K O V O D S T V O M I M I C A
izabrano na seoskom zboru 21. I 1971.

Savjet Mjesne zajednice:

1. Mimica Uroš, predsjednik
2. Medić Frane
3. Mimica Žarko
4. Mimica Bože
5. Mimica Vid
6. Mimica Grgo
7. Mimica Slavko.

Savjet potrošača MZ

1. Mimica Ante - Rude
2. Mimica Filip-Brankin
3. Medić Ivan - Ban.

Mirovno vijeće MZ

1. Mimica Andrija
2. Mimica Vid
3. Mimica Ante Šjekin.

Turističko društvo Mimice:

1. Medić Ivo
2. Mimica Hrvoje
3. Mimica Željko
4. Mimica Stipe Petrov
5. Mimica Joško
6. Mimica Stipe Barišić
7. Mimica Pere Galinov.

---ooOoo---

P L A N
razvitka sela Mimica do kraja 1972. godine (jubilarne)

1. Ograditi-podijeliti plažu Juto na dva dijela i to: od Jerkovića rive do Sedre na plaži za kupanje djece Dječjeg odmarališta iz Beograda, kao i ostale djece koja kolektivno ljetuju na području Jutoga; od Sedre do Mostića i zapadno za kupanje Mimičana i njihovih gostiju;
2. Pregraditi-zazidati Mostić ispod Jelića ploča i probiti put od plaže Juto do Raščina;
3. Izgraditi rivu od porta do Mareje i na njoj urediti parkiralište;
4. Na plaži Kutleša iza postojećeg zida nasuti zemlju i zasaditi tamarise, zatvoriti Malu sedricu, probiti put do Maloga žala;
5. Dovršiti će se Ogranak od Magistrale do mora (u dvije etape);

6. Uredit će se put od Ogranka preko Punte na Kutlešu;
7. Betonirat će se put od Stipe Barišina kuće do Magistrale kroz Potpolu;
8. Uredit će se put kroz Petrovce do Zadruga;
9. Izgradit će se put od Magistrale do Medića porta;
10. Rekonstruirat će se put od Rinkačine kuće do stare Begove kuće na Brigu.
11. Izgraditi će zapadni zid "čimatorja" i urediti "plac" na Glavici;
12. Na Autobusnoj stanici urediti informacijski biro (turistički) koji će djelovati u okviru Sekcije za turizam PZ Mimice;
13. Priprema i početak izgradnje snabdjevačkog centra, benzinske i servisne stanice u predjelu Potpola;
14. Postaviti fenjere u starom dijelu sela za vanjsku rasvjetu, onakve kakvi su nekada postojali;
15. Svečano proslaviti 300-godišnjicu rođenja prvog Mimice i 200-godišnjicu formiranja naselja Mimice prema programu Odbora za proslavu;
16. Izdati Kroniku povodom već spomenutih godišnjica;
17. Priprema i početak izgradnje hotela "Raščine".
18. Izvršiti detaljnu urbanizaciju cijelog našeg područja.
19. Izgraditi seosku vodovodnu mrežu.

MJESNA ZAJEDNICA

---ooOoo---

O MIMICAMA SE PIŠE

"SLOBODNA DALMACIJA" u svečanom broju 28, 29. i 30. XI. 1970. za praznik Republike objavila je članak o Mimicama pod naslovom: "POGLED IZA BOGATSTVA — TRPKI ČOKOTI"

Eto poslije deset godina koliko za novine pišem o selu, susreo sam i seljake koji se ne žale na porez, ne psuju državu, trgovinu, zadrugu... kojima je, reklo bi se, sve po taman.

Mimice su to selo.

U početku sam mislio — kako ovi ljudi imaju smisla za satiru ali sam se brzo uvjerio da to što govore nije nikakva šala ni ironija, nego zbilja, kako kod izgledala čudna i nevjerovatna.

Prvo sam čuo priču o seoskoj štanpariji novaca i "guverneru" čiji se potpis nalazi na svakoj "novčanici". "Guverner" je direktor zadruge Andrija Mimica. Zadruga od seljaka sve tržišne viškove poljoprivrednih proizvoda otkupljuje na otvoreni račun i umjesto novca daje vlastite bonove. Tim bonovima zadrugari mogu kupovati sve svoje potrebstine u prodavaonici zadruge. Ako pak nečega nema, onda se to naruči i donese iz Splita ili Omiša. Na taj način mještanima nije uopće potreban novac. Svi članovi imaju u zadruzi svoj konto, a na kraju poslovne godine pravi se konačni saldo. Ljudi koji su ušli u neku veću investiciju, razumljivo, ostanu dužni, imaju negativan saldo, ali zato uvijek ima i onih koji potražuju po nekoliko milijuna dinara, a drže jih u zadruzi jer jim trenutno nisu potrebni. Mještani tako jedan drugoga kreditiraju i pomažu.

Zadružna je prodavaonica u monopolističkom položaju, jedina je u selu, pa može biti skuplja nego da postoji konkurencija, - provociram ljude.

Umjesto odgovora ispričaše mi:

Prije nekoliko godina u selu je bila otvorena trgovina omiškog poduzeća "Vojan". Cijena svih artikala bile su nešto niže nego u zadruzi. Pa ipak za dva mjeseca prodali kutiju šibica. I to jednom putniku, koji je slučajno zalutao u selo, pa nije znao ili je bio ravnodušan prema bojkotu mještana. Obje su prodavaonice bile u istoj zgradi, konkurentska u prizemlju, zadružna na katu.

- Znamo mi dobro što su trgovci. U početku dođu i svijesno gube dok ne unište zadružnu prodavaonicu.. A zatim pokušavaju i nas uništiti - reče jedan mještatin.

Selo proizvodi grožđe i marasku. Svi tržišni viškovi se otkupljuju. Ima li problema s plasmanom? - pitao sam u zadruzi.

- Što je to? - odgovoriše mi.

Tako saznadoh da zadruga ima svoje bifee u Zagrebu, Sinju, Omišu, Dugom Ratu u kojima se toči vino iz Mimica, pa staro vino nikad ne dočeka novo. "To je naš problem", reče mi direktor zadruge, "lanjskog vina više nemamo, a novo još nije potpuno sazrelo. A ne želimo da okolo kupujemo bučkuruše i gubimo svoje brojne mušterije koji najbolje znaju što je i kakva je kapljica iz Mimica."

Za zadružni bife u Jurišićevoj ulici zna čitav Zagreb. Kroza nj dnevno prođe 3 do 3,5 tisuće ljudi. Na porciju sitnih srdelica, specijalitet bifea, dva deca plavca iz Mimica i dva komada kruha, sve za 3,7 novih dinara, čeka se i po petnaestak minuta, sad zimi u redu na ulici, na hladnoći. Za friganje srdelica potroši se po 2.000 litara ulja svakog mjeseca.

Plavac dobro ide i u ostalim bifeima. "Osobito ove jeseni otkad "Hajduk" pobjeđuje", dobaci grupa mladića.

Stabala maraske sve je više u selu. Prije nekoliko godina brala su se dva vagona višanja godišnje, ove godine već deset, a za koju godinu i blizu 50,

nađaju se u zadrugi. Samo ako bude toliko ruku za branje. Kao i sadnice loze i marasku mještani dobivaju besplatno, - "samo neka se sadi, što više grožđa i višanja, bolje i selu i zadrugi."

Mimice, Marušići i Pisak imaju ukupno oko 150 domaćinstava i sva su usko povezana sa zadrugom. Interesiralo me kakav im je standard, pa sam posjetio nekoliko obitelji. Gotovo u svakoj kući televizor, radio, sanitarni čvor, kupatilo s talijanskim pločicama, električni štednjak.....

- Ovdje više drva ne gore, ni ljeti ni zimi - rekoše mi.

- Koliki vam je porez? - pitam.

- To nije naša, nego zadruga briga - rekoše mi. I odmah objasniše da su se tako dogovorili, da općina šalje popis dužnika u zadrugu koja odjednom uplaćuje porez za sve njih, a zadrugni knjigovođa svakog domaćina na tekućem računu tereti onoliko koliko su poreznici odrezali. Tako poreznici više ne dolaze u selo, niti seljaci idu u općinu. Nema ni prisilnih naplata.

- Dugo, dugo bih vam mogao pričati o njihovu povjerenju u zadrugu - govori mi Andrija Mimica. - O tome kako u vrijeme otkupa grožđa i višanja ne prisustvuju mjerenju svoje robe, kako se odriču dijela prihoda za svaku akciju zadruga, za put, struju, sad vodovod..... Večeras imamo zbor biračana kojem treba da se prikupe sredstva za gradnju porušenog zida oko crkve. Mještani su uvijek dosad bili jedinstveni i siguran sam da će biti i večeras. Neki dan smo odlučili da damo općini 50 milijuna za vodovod, mrežu do sela a za ostalo, kad nam voda bude tu, mi ćemo se sami pobrinuti. Za vodom vapimo, pogotovo posljednjih godina otkad smo se uz poljoprivredu počeli baviti i turizmom, koji je već postao značajan izvor prihoda. Činjenica je da je ove godine zabilježeno oko 15.000 noćenja, u selu već ima oko 400 ležaja, uglavnom prve kategorije. To je ujedno i najveći stimulans poljoprivredi.

Na taj način misli se i zadržati mladost kod kuće. Jer unatoč svom standardu, u selu se može čuti: - "Bušta mi treba, ne mora biti puna, makar i prazna, samo da imam socijalno, nešto sigurno u rukama, da ne trepin za sutra, za starost." -

P. Samardžija.

Uz ovaj napis izašla je i fotografija Mimica na moru s Puntom i lukom a slikana je s Mostića.

---oOo---

"Večernji list" 20. i 21. II 1971. objavio je članak o Mimicama pod naslovom:

"MIMICANI NI JAJE NE NOSE NA TRŽNICU"

Kako radi jedna od najboljih zadruga u Hrvatskoj

Selo Mimice, između mora i biokovskog masiva, na omiškoj rivijeri, nije nepoznato: svaki od 220 žitelja, kažu, ima veliku maturu (otac od troje, četvoro ili petoro djece samo jedno ostavlja u Mimicama, ostale školuje). A, svi

istoga prezimena - Mimica. Glas ovome malome mjestu pronosi i tamošnja Poljoprivredna zadruga. Upućeni tvrde da je jedna od najplodnijih u SR Hrvatskoj.

Mimice su krš i stijena više negoli plodna zemlja, ali tradicija dobrih poljoprivrednika nije preostala. Mnogo zasluga za to pripada upravo Poljoprivrednoj zadrugi.

Za ljubitelje brojki evo nekoliko ilustracija: mimička zadruga kooperacijom je obuhvatila gotovo cijelo selo. Sto pedeset Mimičana, naime, ima ugovorne obaveze sa svojom zadrugom. Zadruga im nudi dvoje: sredstva za obrađivanje zemlje i otkup svih tržišnih viškova. Minule godine, npr., otkupila je deset vagona maraske i 50 vagona sortnog vina. Ove će godine, također, otkupiti sve što tamošnji poljoprivrednici ponude.

Što zadruga znači Mimičanima posvjedočit će i još nekoliko podataka: nijedan stanovnik Mimica nije na privremenom radu u inozemstvu, devet od deset domaćinstava ima televizor, dižu se nove kuće (uglavnom na dijelu ispod Jadranske magistrale), nabavljaju automobili. Četrdeset ljudi na platnome je spisku zadruge, s prosječnim primanjima od 1300 dinara mjesečno.

Svaki će Mimičan s ponosom spomenuti svoju zadrugu. Čut ćete tako da zadruga svesrdno pomaže razvoj turizma u selu. Pod parolom "Nema turizma bez vodovoda", u Mimicama je u toku akcija dovoda vode. Zadruga je za glavni vodovod već iz svojih sredstava izdvojila 500.000 dinara, a toliko će još dati i za vodovodnu mrežu. Dobrim dijelom zahvaljujući zadrugi, Mimice u privatnome sektoru u ležajima prve kategorije mogu primiti 350 gostiju, gotovo dvostruko više nego što imaju žitelja. Ove će se godine zadruga registrirati i kao turistička organizacija, pa se očekuje i početak gradnje 500 do 600 komercijalnih ležajeva u prvome mimičkom hotelu. Tada će prošlogodišnjih 1,5 milijuna iz turističke aktive Mimica umnogome porasti, a povećat će se i prihodi i poslovni rezultati zadruge. (Minule je godine, naime, "obrnula" 7,5 milijuna, zadržavši 500.000 u fondovima).

Kaže se da Mimičani neće ni jedno jaje odnijeti na tržnicu: "dat" će ga svojoj zadrugi. Na pitanje otkud takva upućenost tamošnjih ljudi na zadrugu i obrnuto, direktor zadruge Andrija Mimica (10 je godina na čelu te 26-godišnje poljoprivredne organizacije) spominje nekoliko razloga: poljoprivrednu tradiciju toga kraja, zadrugu svijest, povjerenje u zadrugu, međusobna kreditiranja i obostrano posjedovanje novca.

(G. M.)

---ooOoo---

"POLITIKA", nedelja, 30. avgust 1970. objavila je članak o Mimicama pod naslovom:
LETOVANJE NA KRAJU GLAVNE SEZONE
"NA JUGOSLOVENSKI NAČIN U "MALOM MISTU" "

Sve ređe se odmaramo po starinski. - Selo Mimice već se, na žalost, pročulo. - Najjevtinije je ono što izgleda skupo.

Sada pred kraj leta, kad se ljudi koji su mogli da plate vraćaju s mora, a mala mesta duž naše obale polako postaju ponovo tiha kakva su i bila u proleće, vredelo bi, najzad, otići na odmor u neko od njih, da se čovek odmori na jugoslovenski način, da se skloni od briga i nevolja ovoga sveta, makar samo zato da se nasluša tišine i nagleda pučine u nekom selu na žalu.

Nekad, kad još nismo verovali da imamo razvijen turizam, moglo se mirno živeti po starinski i usred sezone u nekom malom mestu. Danas je teško naći takvo mesto, pa ako ga čovek uz malo sreće i otkrije, poželi da sačuva za sebe važnu adresu, bar koju godinu.

Tajna sela Mimice, između Omiša i Makarske, čuvala se dosta dugo, a sad je, eto, došao i tome kraj. Za ovo selo znaju već u Frankfurtu i u Napulju, jedan bračni par došao je iz daleke Australije, da Beograd i ne pominjemo. Ipak, u Mimicama još može da se letuje na stari način, natenane, bez ikakvih atrakcija i bez gužve, da se ne strepi od saobraćaja i od kelnera - gulikoža, da čovek za sebe ima mnogo prostora na kopnu i moru, jednom rječju, da se odmori.

SVI SA ISTIM PREZIMENOM

Nekoliko stotina ljudi koji stalno žive u selu Mimice, nose i isto prezime: Mimica. "Mi smo postali od jednog čovika", kažu meštani, a taj čovek je došao pre 300 godina i tako je sve počelo u brdu koje sada preseca magistrala. Na more su se Mimičani počeli spuštati mnogo kasnije, a to ni danas nije jednostavno. Strm, izrovan i uzan put koji se prosto ruši na morsku obalu, iskušavaju samo iskusni vozači, spuštajući se oprezno i retko automobilima do obale. A dole jedva da negde okrenu kola. Nema mesta ni za mnogo kuća. Tako se Mimice, možda i nehotice, brane od velike navale.

Letovalo se ovde, istina, i davno ranije. Petar Mimica, a da se zna koji Petar, on je bio "Pere s mora" (svako ima nadimak) bavio se turizmom još pre rata. Umro je prošle godine i sad njegova dva sina Željko i Zoran, oba "s mora", nastavljaju očev posao. U luci je njihov privatni restoran gde se hrani tridesetak gostiju. U nekoliko privatnih kuća ima još stotinak turista i to je, zamalo, sve, usred avgusta, mada više nema ni jednog slobodnog ležaja. Nešto više živosti, pa i galame donose svake godine nestašna beogradska deca iz letovališta na obali, pa njima pripada jedna od dve plaže kojima nema šta da se zameri. Nešto dalje od luke, na žalu, kakvog nadaleko nema, na plaži Kutleša, dovoljno je mesta za hiljadu kupaca, ali, na sreću, ovde svaki turista ima barem pedeset metara obale za sebe.

KAKO SE JEDE I PIJE

Jedan drugi Petar Mimica, koji je sad takođe s mora, ali je on po nadimku Galinov, čovek četrdesetih godina, otac tri devojčice, podigao je kuću uz dosta duga koji još nije sav isplatio i prvi put ove godine počeo da se bavi turizmom. Kod njega su letovale tri porodice u četiri sobe sa kupatilom. One su se, kažu, osećale kao da su došle kod nekog svog dobrog ujaka na more i on im, eto, daje sve što ima od srca, a prihvata da mu to dobro plate.

Za pansion od 60 dinara dnevno (deca prema pogodbi) svakog dana ovde kao da je praznik. U cenu je uračunato sve što je čoveku na odmoru potrebno, sem cigareta. Od domaće lozovače (flaša stoji svakom na raspolaganje, u svako doba) do kafe, vina, kisele vode i sokova za decu, kako kome i kad šta prija, tako se i služi. Domaćin donosi i novine svakog dana. Šta ko čita, to je takođe u pansionu.

Cena pansiona nije mala, ali ono što izgleda skupo, ispada najjeftinije.

Naviknut na hotelski doručak, gost će u toj privatnoj kući iznenađen sesti za sto ujutro, posle gotovo obavezne lozovače, i zateći tu sir i slaninu, mleko, čak i kozje, salamu, buter, odličan med od kadulje. Naći će se i đema i voća. Sve to stoji svakog jutra pred gostom. A kad se vrati s plaže čeka ga već obilan ručak koji je stara nona Neda odlično pripremila na dalmatinski način, ali sa više telećeg mesa nego što može da se pojede. Svako uzima koliko može i zaliva to crnim domaćim vinom, ukoliko može, sve stoji na stolu, svakome pri ruci.

Predveče Pero, zvani Galinov zapali gradele pred kućom na obali i onda se peče i riba, obično sveži cipli. Posle, uz vino može da se sedi na lepoj terasi i pijucka i peva do duboko u noć. Sve je to u ceni pansiona.

SAMO MORE I SUNCE

Barkom svoga brata, a imaće i svoju, domaćih će vas odvesti i na nekoliko izleta u obližnja mestanca, ali to je gotovo sve od uobičajene razonode. Nema velikih kafana, nema muzike da trešti uveče. Nema igranki. Gosti mogu, ako su veselo društvo, da se zabave za svoj račun svako veče u dve gostionice uz obalu, ili da pod tamarisima koji brzo rastu, igraju preferrans. Treći čovek je uvek spremni čika Miško Mimica, poznatiji u Beogradu, gde je dugo godina vodio sedm drugih lokala i "Dva ribara".

Preostalu razonodu predstavlja more, čisto kao suza i toplo, krupan šljunak na plaži, žalo, poneka stena, sunce koje vas ne štedi i, obavezni popodnevnim maestral od koga su i noći bez sparine, često i sveže.

Ovamo se ipak ne dolazi sa mnogo odeće, ni sa teškim koferima. Ljudi prvog dana, obuku kupaći kostim, a odela ponovo tek kad se vraćaju sa odmora.

kući. Tako se ponašaju i malobrojni stranci. Svoje duške i čamce mirno ostavljaju na plaži, sve će ih drugog dana sačekati na broju.

Takvo je, eto, letovanje u Mimicama, u "malom mistu" koje još odoleva, ali će i ovde, za koju godinu, biti tesno i na moru i na kopnu.

Joža Vlahović

---oOo---

"PRIVREDNI VJESNIK" 25. ožujka 1971. objavio je članak o Mimicama pod naslovom:

"VINSKA KRIZA OBILAZI MIMICE"

Mimice su selo uz Jadransku magistralu između Makarske i Splita, a u Zagrebu najposjećenija prodavaonica vina - buffet kroz koji godišnje prođe više od milijun i 200 tisuća potrošača. S obzirom na prosječnu dnevnu frekvenciju od 4000 ljudi, može se slobodno reći da kroz ovaj podrum godišnje prođe svaki Zagrepčanin najmanje dva puta.

Podrum-buffet u Jurišićevoj ulici u Zagrebu zanimljiv je i po prometu a možda još više po ulozi koju je odigrao u posljednjih 20 godina za Mimice i dva susjedna sela, koja su desetljećima jedini izlaz vidjela u ekonomskoj migraciji. Oko dva milijuna dinara prometa što ga prodavaonica-buffet ostvaruje u prosjeku godišnje, kao i promet u manjim buffetima u Omišu, Dugom Ratu i Sinju, stvorili su solidnu bazu za unapređenje vinogradarstva u Mimicama, zainteresirali seljake za modernizaciju proizvodnje i povećanje površina pod vinogradima i stabilizirali stanovništvo. Vinogradarstvo i u posljednje vrijeme turizam stvorili su uvjete mladima da ostaju na selu. Ekonomski prosperitet zaustavio je Mimičane i oni se više ne iseljavaju. Stare kuće s krovovima pokrivenim kamenim pločama zamjenjuju se novogradnjama u kojima Mimičani imaju u kućnoj radinosti oko 200 kreveta, od kojih je većina visoke B kategorije s udobnošću vila u Dubrovniku, Makarskoj ili Splitu.

U ČEMU JE TAJNA USPJEHA MIMIČANA? -- Oko sto tisuća dalmatinskih vinogradara teško sastavljaju kraj s krajem. Površine su od 1961. do 1969. godine smanjene za 4480 hektara (od 38.300 na 33.820). Posljednju berbu dočekali su dalmatinski vinogradari sa zalihama od nekoliko tisuća vagona neprodanog vina ili tisuću vagona iznad "normale". Mimice se ubrajaju u rijetke iznimke na koje vinska kriza kao da ne djeluje. Tajna njihova uspjeha je u jedinstvenosti i povjerenju prema poljoprivrednoj zadruzi. Prije je zadruga imala vlastiti "novac". To su bili bonovi koje su primale i splitske trgovine i s kojima se mogao čak i porez platiti. Zatim su se vremena popravila i bonova je polako nestalo. Ni danas u kućama Mimičana nema mnogo gotovine. Najviše stotinjak-dvjestina dinara. S ostalim zaradenim novcima raspolaže zadruga, nabavlja repromaterijal bez kredita, brine se da se vino što bolje proda i da se za

iduću godinu primijene što bolje agrotehničke mjere, kako bi terasasti vinogradi između Biokova i Mosora dali što više grožđa.

- Ne znamo koliko hektara imamo ukupno, jer je to teško izmjeriti - kaže šef zagrebačkog predstavništva Ante Mimica - Šimunov. Broj hektara nije toliko ni važan, jer hektar naše zemlje vrijedi za vino više nego deset hektara slabog terena. Prije tri godine došla je u Mimice delegacija francuskih stručnjaka za vino. Iznenadila ih je tehnika prerade u zadržnom podrumu. "Pa vi imate istu tehnologiju kao i mi, samo vam francuski vinogradari mogu zavidjeti na pedološkom sastavu tla koji je kao stvoren za najkvalitetnije sorte loze" - rekli su nam tada kušajući vino. Vinska kriza nas nije pogodila ni zbog toga što je za nas najvažnije njegovanje kvalitete. Nije bez razloga što svakog mjeseca isporučujemo "Opernoj kleti" iz Ljubljane po 50 hektolitara vina ili koparskoj "Agrariji" vagone vina koji rezerviraju još prije berbe. Osim toga polovicu prodamo u vlastitim prodavaonicama po dnevnim cijenama, tako da zadrugari, koji prodaju grožđe na otvoreni račun dobiju za prerađeno vino najviše dnevne cijene.

STOPAMA DINGAČA - U Mimicama i dva susjedna sela proizvodi se oko 50 vagona više na godinu. Zadrugari su zadovoljni, a usput rečeno u zagrebačkoj ispostavi u radnom odnosu se nalazi 18 ljudi, od toga trojica iz Mimica, naravno s istim prezimenom i obavezanim nadimcima. U upravi zadruga i tri druge prodavaonice u Sinju, Omišu i Dugom Ratu radi 15 ljudi, što u današnjim uvjetima, kada je svako radno mjesto dragocijeno, nije mala stvar.

- Upravo se bavimo mišlju da pokrenemo akciju za zaštitu našeg vina, kao što je učinjeno s dingačom na Pelješcu - izjavio je Ante Mimica-Šimunov. Kad stručnjaci dođu u Mimice, siguran sam da ćemo u tome uspjeti. Dovoljno je da posjete naše vinograde i kušaju mimička zadrugna vina.

---ooOoo---

ZA DOBRE ODNOS SA SUSJEDIMA

MJESNA ZAJEDNICA
M I M I C E

PREDsjedNIKU SKUPŠTINE OPĆINE
OMIŠ

Već nekoliko godina Mjesna zajednica i ostale društvene organizacije sela Lokve putem svojih predsjednika i odbornika SO Omiš pokušavaju nametnuti Skupštini i organima uprave općine granice između sela Lokve i sela Mimice na potezu Raščine pri tome ne vodeći računa o vlasnicima

zemljišta na tom području i već davno utvrđenom granicom na Marinovića potoku u Ivašnjaku. Ovaj problem naročito dolazi do izražaja u posljednje vrijeme uzurpiranje prava, uzimajući i ubirajući turističku taksu na području Mjesne zajednice Mimice i urbanizaciju već urbaniziranog područja Raščine na kojem je Skupština općine već 1967. godine izglasala javni interes za izgradnju društvenih objekata sa strane Poljoprivredne zadruge Mimice. Lijep primjer pravljenja presedana u pogledu uzurpiranja područja je pokušaj rukovodećih ljudi iz sela Lokve da putem Poduzeća za ceste postave table sa nazivom sela tamo gdje im nije mjesto. Oznake za označavanje sela Lokve na staroj cesti nalazi se 200 m istočno od crkve, tj. 2 km zapadnije od mjesta gdje su bili stavili tablu na Jadranskoj magistrali. Ovo je vidljivo iz priloženih fotografija.

Društveno-političke organizacije našeg sela ovom problemu nisu ranije pridavale poseban značaj smatrajući da granica na Marinovića potoku postoji otkad postoji i selo Mimice. Međutim, sada, kada postoji sve vidljivija uzurpacija našeg područja od strane Mjesne zajednice sela Lokva, pojavio se ozbiljan politički problem koji bi, ukoliko se hitno ne riješi, mogao prouzrokovati ozbiljne posljedice. Birači sela Mimice na zboru održanom dana 23. I 1971. jednoglasno i kategorički zahtijevaju od Skupštine općine Omiš da zvanično utvrdi granicu djelovanja Mjesne zajednice sela Lokve i Mjesne zajednice sela Mimice na predjelu zvanom Marinovića potok.

Za dokaz prilažemo izvod iz zemljišne knjige iz kojeg je vidljivo da su mještani sela Mimice vlasnici ogromne većine uzurpiranog zemljišta. Takodjer sadašnja društvena imovina na tom području bila je u velikom postotku vlasništvo mještana sela Mimice koja je uz minimalnu naknadu ustupljena Poduzeću za eksploataciju tupine.

Za dokaz može da posluži i djelovanje koje su vršili društveno-političke organizacije sela Lokve i sela Mimice u toku NOB-a i poslije rata (kurirska pošta, nošenje štafete i slično). Uvijek je bilo na mjestu gdje se Marinovića potok spaja sa starom cestom. Isto tako je i granica djelovanja lugara između sela Mimice i sela Lokva bila na Marinovića potoku.

Pored toga kao dokaz može da posluži i pismo koje je prije dvije godine Mjesna zajednica sela Lokva uputila Mjesnoj zajednici sela Mimice u kojem priznaju da su naše stare granice na Marinovića potoku, ali da su oni u novoj Jugoslaviji ostvarili pravo na novu granicu na području Raščina. Ako bi se uzelo to kao mjerilo učesće u NOB-u (naravno da to ne dolazi u obzir), onda bi sigurno granica bila daleko zapadnije od Marinovića potoka. Ovo pismo je svojevremeno bilo dostavljeno predsjedniku Skupštine općine upozoravajući ga na posljedice koje iz toga mogu proistaći. Međutim, u vezi toga, i pored naših nastojanja, ništa nije poduzeto, već se, naprotiv, ovaj problem iz dana u dan sve više zaoštrava zahvaljujući nedosljednosti Skupštine i organa uprave općine Omiš.

Molimo predsjednika Skupštine općine Omiš da dađe zadatak organima općinske uprave da utvrde granice djelovanja Mjesne

zajednice sela Lokve i Mjesne zajednice Mimice.

Zahtijevamo da se ovaj problem odmah uzme u rješavanje i što hitnije riješi jer svako odugovlačenje može izazvati još veći politički problem i mnogo teže političke posljedice za koje smatramo Vas lično kao i organe uprave općine odgovornim.

U protivnom, ako organi uprave Skupštine općine Omiš hitno ne riješe ovaj problem, a najdalje do naredne sjednice Skupštine općine, bit ćemo prisiljeni da sa ovim problemom upoznamo nadležne organe SR Hrvatske (CK SKH, Izvršno vijeće, Sabor i Ustavni sud).

U očekivanju rješenja navedene problematike, drugarski Vas pozdravljamo.

Predsjednik MZ

Uroš Mimica, V.R.

Dostavljeno:

1. Konferenciji SSRNH općine Omiš
2. Konferenciji SKH općine Omiš
3. Sekretaru sekretarijata SO Omiš

Mimice, 13. II 1971. god.

---oOo---

NOVOSTI I ZANIMLJIVOSTI:

1. 27. veljače 1971. boravio je sa suprugom u Zagrebu novosadski Mimica Nenad Šulentin. Na putu je, da bi izbjegao čelni sudar, sa svojim FIČOM dospio u grabu. Na sreću, sve je dobro završilo. U Zagrebu je bio kod ženine familije. Od Mimičana vidio je samo Ivu Marina. Zamislimo kako bi izgledalo da dodjemo u Novi Sad, a ne vidimo oba brata, već samo jednoga.
2. Onjica, kći Mladena Šulentina, studira prvu godinu pravo, a mladja kći Neda "vetivi" je VUKOVAC (uvijek odličan bez četvorke).
3. Ante Mimica Brankin, zvani Brat ili Kelava, koji živi već nekoliko godina u Parizu dobio je kćer 26. XI 1970, a ime joj je Greta. Čestitamo, a malo j Greti želimo mnogo sreće u životu!

4. Izreke velikih ljudi: Miliš kaže: "Triba dicu naučit da troše!" Pouka: Ako troše, morat će i zaradjivati!
5. Stevo, mlađji sin Milišev, kao student umjetničke akademije, zaradio je uoči Nove godine 8000 dinara (naravno novih) crtajući novogodišnje čestitke.
6. Među mnogim Mimičankama koje su zimu provele kod svojih u Zagrebu nalazi se i Stojka Mile Jakovljeva. Ona je "gazdovala" kod sestre Marije i sad joj se ne da kući.
7. Brod "Radnik", nekada vlasništvo Girice i Joze Dudle, a posljednjih nekoliko godina pod imenom "Srebreno" rođjaka Križanovih, ponovo je, na žalost, promijenio vlasnika. Rođjaci su ga prodali Anti Ercegoviću, zvanom Duško Jakovčev, u Krilo.

U portu na Jutomu tužno je bez i jednog velikog broda. "Žara" je obično u "vijadju", a "Jelen" Ivanke Šjekina i Filipa Brankina na "Škveru" u Sumartinu. Gdje li su ona vremena kad se moglo s broda na brod prijeći s porta na rivu, i to preko dva ili tri "mosta"!

8. Meštar Ante Bagarić kupio je novog RENAULT-4. Vozi se već mjesec dana, a nije imao ni jedan sudar. Želimo mu i dalje vožnju bez sudara!

-
9. 28. veljače 1971. Neno Rukin je u Splitu dobio kćer Maju. Maloj Maji želimo mnogo sreće u životu, a Nenadu i supruzi čestitamo!
-

10. Za uskrsne blagdane doputovao je iz Münchena u Zagreb Davor Deparin nadajući se da će mu djevojka iz Baške Vode doći u susret. Na žalost, ona je dospjela samo do Splita pa su sve "obavili" telefonski između Zagreba i Splita. "Ljubavi, ljubavi, vrag ti odnio kosti....!"

P U N T A , mimički list za internu upotrebu izlazi mjesečno - izdaje ga grupa Mimičana - Glavni urednik Ive Marin - Adresa Uredništva: Ivo Mimica, Zagreb, Preradovićeva 36/dvorište - Umnožava prijepisni ured Matilde Mozara, Zagreb, Đorđićeva 18.